

Žetev.

Ob zapuščenem gradu.

Na mesto sem prišel — oh ne naprej! —
Le nekaj naj trenutkov tu postanem.
Saj bil sem nekdanj znanec todi vsem,
Pozabljen zdaj sem ptujec v kraju znanem.

Ti še stojiš pred mano, sivi grad;
Mogočna lipa čelo ti obsenča,
In zadaj na obronku, ob stranéh,
Borovje temno tvoje zide venča.

Za gradom v grmu slavec še drobi
Napev; kakó ga dolgo nisem slišal! —
Približam naj korak na grajski vrt:
Takó prijetno mi je vedno dišal.

Le tu, le tu ni glodal časa zob.
Na levi in na desni gladke poti
Poganja sočna trava, cvetje vmes,
In veter s hriba mi pihljá naproti.

Vse, kakor nekdanj, kakor oni čas,
Ko tólikrat sem hitel v grad samótni,
Veselo bil pozdravljen, ljubljen gost,
V družini plemeniti in dobrotni.

Še danes ves živi mi pred očmi
Logár, nemladih let, a čvrstih udov,
Odprtih mislij in vsekdar vesel,
Vsekdar šaljiv, čeprav nikdar brez trudov.

Sprejel me ráдостno je mož visok,
Pokrivala mu prsi brada siva;
Smehljaje mi desnico je podal,
Smehljaje ž njim jedinka prijazniva.

Gospod je bil zelenega domú,
Vojak nekoč v viharjih bojnih dobah.
Užival je na pozna leta mir
Ob svoji hčeri v tihih grajskih sobah.

Pazljivo sem poslušal ga vsekdar
Mladenič jaz, moža nazorov zrelih,
Kadar mi je govoril živo vnet
O težkih letih, redko mu veselih.

Zaklical je: Pozabljen je ves trud.
Nikdár ne bodem slóvel v zgodovini,
In vendar mi je sladka misel tá,
Da nekaj vsaj sem storil domovini.

In gibkih rok jedina njega hči
Z darmi je mizo obložila sama.
Najslajšega darú napolnjen vrč
Prinesla nama lahkih nog iz hrama.

Jaz prosil sem in vélel je gospod:
Iz grada pesem se je priglasila,
Izvajljena iz grla in iz strun,
Kot jutro čista, kot njé pevka mila.

Vse, kakor nekdanj, kakor oni čas — —
Le grajska vrata danes so zaprta,
In le naproti danes mi nihče
Ne prihiti iz grada ali z vrta.

Zapahnjene so line. Tiho vse.
Pogledam v vrt. Moj Bog! Kaj moram zreti!
Nijedna roža grede ne krasi,
Nijedna bela steza se ne sveti.

Zakličem. Glas oznani moj prihod!
Vse mrtvo. — Jeka s hriba mi odzdravi,
Iz grma slavec plašen odleti,
Zaziblje veter bilke v gosti travi.

Ni njega — niti njé — nikogar ni?
Pod gradom prazna se mi vije cesta.
Nikogar ni. Ni tebe ni, logár,
Da bi povedal, kam sta šla in kjé sta.